

Tadeusz Kaletyn

Głoska, pow. Środa Śląska

Informator Archeologiczny : badania 5, 132-133

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Najlichniejszym materiałem zabytkowym jest ceramika naczyńska, wśród której przeważają naczynia "kuchenne", duże naczynia baniaste, jajowate, doniczkowate, dwustopkowate, kubki oraz szerekostrowe szary i wazy, w tym cienkościennie - zdobione motywami geometrycznymi /trójkąty wierzchołkowe, linie poziome/, stemple resetki i kratki. Mniej liczne są inne zabytki. Znalezione 8 paciorków ze szkła, w tym 2 duże paciory i 1 wisior wielobarwny, zdobione motywem linii falistej o barwie czerwono-brunatnej, żółtej, niebieskiej, białej i czarnej. Pozostałe paciorki są niewielkie, barwy zielonkawej i niebieskiej. Wśród dalszych zabytków wyróżniają się wyroby z kamienia, w tym przęślik, kamień żarnowy, 2 grociaki i ciężarek tkacki.

Obecność grobu skrzynkowego z urną baniastą i pokrywą szapkowatą z nakładką i innych fragmentów ceramiki kultury wschodniopomorskiej świadczy o istnieniu na tym terenie większego cmentarzyska tej kultury.

Materiał zabytkowy pozwala datować osadę na III - IV w.n.e., lub nieco później. Podobieństwo materiału oraz lokalizacja stanowisk sugerują, że zarówno osada, jak i pobliskie cmentarzysko były użytkowane przez tę samą ludność.

Grob skrzynkowy natomiast można datować na wczesny okres epoki żelaza.

GARBINO, pow. Braniewo
Stanowisko 1

patrz neolit

GŁOSKA, pow. Środa Śląska

Konserwator Zabytków Archeologicznych we Wrocławiu

Badania prowadził mgr Tadeusz Kaletyn.
Finansowało Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Środzie Śląskiej. Pierwszy sezon badań cmentarzyska kultury przeworskiej.

W północnym profilu gromadzkiej piaskowni odkryte trzy groby jamowe.

Grob Nr 1:

Na głębokości 0,25 m wystąpił nieregularnie kształty zarys jamy grobowej o średnicy 0,9 m. Wypełnienie stanowiły węgle drzewne przemieszane z piaskiem i drobnymi kamieniami ze śladami spiecenia. Jam w profilu nieokowata miała głębokość 0,5 m. Inventars grobu: sprężyna i okucie zamka oraz fibula żelazna.

Grób Nr 2, jamowy, poważnie zniszczony. W wypełnisku wkopu grobowego odkryte grzebięń kościelny.

Grób Nr 3. Zarys jamy grobowej owalny, o wymiarach 0,85 x 0,50 m wystąpił na głębokości 0,2 m. W profilu zarys nieckowaty, głębokość 0,35 m. W warstwie ciemnej ziemi przemieszanej z piaskiem i kośćmi ludzkimi oraz węglami drzewnymi odkryte fibulę żelazną osowatą z drucianym kabląkiem, fibulę żelazną z grzebykiem na kabląk, żelazny kluczek z okuciem zamka i 3 gwóźdźe z płaskimi główkami oraz fragment okucia żelaznego i fragmenty noża. Nie znaleziono ceramiki. Odkryte groby datowane są na późny okres rzymski, fasę C_{1A}.

Badania będą kontynuowane.

GOLINA, pow. Stargard
Stanowisko 1

Muzeum Narodowe w Szczecinie

Badania prowadził mgr Ryszard Woźniakiewicz. Finansowało Muzeum Narodowe w Szczecinie. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko z okresu lateńskiego i rzymskiego.

Stanowisko znajduje się we wschodnim końcu wsi. Około 1930 r. odkryte tu grób popielnicowy z bransoletą bredawkowatą z okresu lateńskiego i zniszczoną popielnicą zdobioną meandrem z okresu wczesnoniemieckiego.

Rawy świadczące usytuowane na osi północ-południe i wschód-zachód ujawniły dużą ilość konstrukcji kamiennych w formie "bruków" i pustych wewnątrz obwarowań kamiennych. Jeden z owych "bruków" został fragmentarycznie odsłonięty na przestrzeni 2 arów. Okazuje się, że w istocie jest to konstrukcja kamienna o dennowanej średnicy około 25 m, posiadająca dwa wieńce, z których zewnętrzny jest sbudowany z głazów narzutowych, wewnętrzny zaś z pasem polnych kamieni. Po wewnętrznej stronie owych wieńców należą dalsze kamienie, w tym także zwarte skupiska kamieni w kształcie obwarowania.

Wśród kamieni znalazły się nieliczne szlaki naczyn z okresu lateńskiego i rzymskiego. W obecnym stanie badań, z dwóch nasuwających się możliwości, obiekt ten można uznać zarówno za sypułkarnię, jak i kultowy, każda jest prawdopodobna. Na Pomorszu Zachodnim dotychczas pochówki w kręgach kamiennych nie były znane.

Prace będą kontynuowane.